

skud, saa kan Kongerigets Rigsdag, og Ministeriet simpelthen opveie det større Paalæg, der er gjort for Kongeriget, derved, at de formindste en særlig Skat til det samme Bæleb; men det lader sig aldeles ikke gjøre, naar dette Forhold overføres paa Vestindien; thi der deles ikke Indtægten og Udgiften i særskilt og fælles. Naar nu de fælles Indtægter forhøies ved yderligere Paalæg, saa bliver Kongeriget nødt til at gjøre dette Tilskud; forudsat, at Colonien ikke kan bære Tabet, maa Kongeriget borttage Byrden fra Colonien, som jo henhører under de særlige Indtægter. Det er altsaa det aldeles modsatte Forhold: der er to forskellige Rasker, to forskellige Interesser, saa at, naar den Eine tager Mere, end den skal, saa maa den Anden, som ikke er Colonien, men Moderlandet, gjøre Offer. Dette Tilfælde finder aldeles ikke Sted med Hensyn til Finantsvæsenet hos os. Det forekommer mig derfor, at det aldeles ikke gaaer an at overføre denne Inddeling af et fælles og særligt Finantsvæsen paa Vestindien, og, at denne Deling og det Kjendemærke, man har fundet derfor, ikke er rigtigt med Hensyn til Vestindiens Forhold, det forekommer mig bliver endnu tydeligere derved, at man har sagt: Ja, der gives særlige Indtægter, og fælles Indtægter og der gives fælles Udgifter og særlige Udgifter, men saa gives der Noget, som hedder „Blandet“. Hos os kjende vi ikke Noget, som hedder „Blandet“, det er en Ting, som ikke eksisterer hos os. Det forekommer mig tydeligt, at man saaledes er kommen til en Adskillelse, som slet ikke enten passer eller stemmer med Begrebet. Man vil maaskee sige: Ja, vi have gjort det for at komme ud af Sagen, for at opnaae et Compromis med Regjeringen; men det foreligger

jo, at Regjeringen har erklæret — saavidt jeg har forstaaet ret — idetmindste er det saaledes udtrykt i den Betænkning, der er afgiven, og som findes trykt —, at man ikke er kommen til nogen Overenskomst med Regjeringen; — ja, men naar man ikke er kommen til nogen Overenskomst med Regjeringen, saa kan det altsaa ikke paaberaabes som hensigtsmæssigt at vedtage en Deling, som Regjeringen ikke vil anerkjende for rigtig. Nu bliver altsaa det Spørgsmaal tilbage: Hvorfra er da Ordene „indre Anliggender“ i Kundgjørelsen af 2den October 1855 kommen? — Kan man da ikke finde nogen Underretning om, hvad Meningen dermed har været? Jeg troer, ja, jeg er fuldkommen overbevist om, at, dersom man gaaer til Overgangsperioden, saa finder man dette Begreb tydeligt og bestemt forklaret. Jeg har allerede ved Sagens første Behandling henvist til, at i 5te Sæssion, da denne Deling først kom frem med Hensyn til Vestindien og det vestindiske Overskud blev opført som en sæls Indtægt, da sagde Ministeren, ved at fremlægge Sagen derom, „at Hensigten dermed ikke er at forandre det Forhold, som før 1848 fandt Sted, at den Indflydelse paa Bestyrelsen af Coloniens Anliggender og paa Lovgivningen, som før var hos Kongeriget, skulde blive hos Kongeriget“. Jeg seer ikke Andet, end at denne Forklaring er meget tydelig, og, at Meningen nu i finantsiel Henseende har været denne, fremgaaer jo tydeligt af de Forhandlinger, der have fundet Sted i Overgangsperioden. Det er jo en bekendt Sag, og det vil vistnok Ingen benægte, at det afgaaede Ministerium ikke indrømmede Rigsdagen nogen Indflydelse paa, hvad der paa nogen Maade kunde henregnes til fælles Anliggender.